

ljištu. Dakako bilo je općinskih zemljišta, na kojima je bila naročito zabranjena paša, a na nekim samo ograničeno dozvoljena i uz stanovite uvjete. Tako na pr. u području pred gradom smjela je pasti samo stoka određena za klaonicu. Osobito je općina pazila, da ne bi stoka pasla u ograđenim gajevima, kojih je bilo više na otoku. Pudari su pak imali paziti, da stoka ne prijeđe u polja i vinograde. Unatoč novčanim globama za te prekršaje iz sačuvanih tužaba pudara u korčulanskom arhivu vidi se, da su ti prekršaji bili vrlo česti. Od stoke je bilo najviše ovaca i koza, ali i dosta krava i volova, koji su se naročito upotrebljavali za oranje, a i konja je bilo mnogo više nego danas. Spominju se dakako i magarci. Za pse se određuje, da od dana sv. Ilije pa do svršetka jematve stoje privezani (pogl. 92. statuta), a predviđene su kazne za vlasnike pasa, koji bi naškodili drugim životinjama.

Poglavlje 128. zbirke reformacija regulira pitanje paše stranaca. Izričito se zabranjuje pasti blago strancima na nekim položajima, dok se na drugim dopušta uz prethodnu dozvolu vlade.

Pastiri se hrvatskim jezikom nazivaju i bravari (bravarius). Poglavljem se 84. zabranjuje polščicima, pudarima i čelnicima, da ne smiju primati nikakvih darova (životinja, vune) od pastira; to je bilo upereno protiv korupcije u svrhu, da prije spomenuti pravedno i savjesno vrše svoju dužnost.

Koliko su Korčulani držali do ove privredne grane, vidi se također iz vrlo oštih kazna za one, koji bi oštetili životinju. Tko hotimično ubije tuđeg konja ili ga tako rani, da ne može više raditi, ima se objesiti na vješala i tako usmrtiti. Volove su manje cijenili, jer poglavlje 87. statuta određuje: tko hotimično ubije ili rani tuđeg vola, ima mu se odsjeći desna ruka, za dva vola odsiječe se desna ruka i noga, a tek za tri vola krivca objese. Za krave i magarce iste su odredbe kao i za vole. Selo, gdje se dogodio zločin, mora pronaći krivca, a ako se to ne dogodi, odštetu plaća vlasniku čitavo selo.

G. Šumarstvo

Otok je Korčula i sada dosta šumovit, a još više je bio u starije vrijeme. Ta radi svoje šumovitosti vjerojatno je i prozvan u starom vijeku od Grka Korkyra Melaina. U srednjem su vijeku šume bile u Korčuli od velike gospodarske važnosti, a takve su ostale i do dana današnjega. Nije dakle čudo, ako se u statutu i zbirci reformacija posvećuje prilična pažnja šumama. Posebnim